

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 552/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Marekom Čuhákom, Ružová dolina 8, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Tos 25/2021 z 24. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 22. júna 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 25/2021 z 24. marca 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 6/2017 z 1. augusta 2017 uznaný vinným v bodoch 1 až 3 rozsudku zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, v bodoch 2 a 3 rozsudku v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 2 To 113/2017 zo 17. júna 2020 bol predmetný rozsudok okresného súdu zrušený v celom rozsahu a krajský súd sám rozhodol tak, že sťažovateľa uznal vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona čiastočne dokonaného (bod 1 rozsudku) a čiastočne spáchaného vo forme pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona (body 2 a 3 rozsudku), za čo mu podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. h)

a m), § 38 ods. 7, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Návrhom doručeným okresnému súdu 16. júla 2020 sa sťažovateľ domáhal povolenia obnovy konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 3 T 6/2017, o ktorom okresný súd uznesením č. k. 6 Nt 9/2020 z 12. novembra 2020 rozhodol tak, že podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v návrhu na povolenie obnovy konania a v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol. Možno zhrnúť, že sťažovateľ sa domáhal povolenia obnovy konania z dôvodu, že podľa jeho názoru v pôvodnom konaní nebol vykonaný a zohľadnený znalecký posudok č. 22/2018, ktorým znalec stanovil všeobecnú hodnotu motorového vozidla Volkswagen Sharan 2.0 TDI s ev. č. [REDAKOVANÉ] (v bode 3 rozsudku) na sumu 24 848 eur (na rozdiel od odborného stanoviska, z ktorého vychádzali konajúce súdy, ktorým bola hodnota tohto motorového vozidla ustálená na sumu 32 000 eur). Sťažovateľ potrebu povolenia obnovy konania odôvodňoval aj tým, že skutky, z ktorých spáchania bol uznaný vinným, boli v pôvodnom konaní nesprávne právne posúdené, keďže podľa jeho názoru nešlo o jeden pokračovací trestný čin spáchaný viacerými čiastkovými útokmi, ale išlo o tri samostatné skutky, a teda trest mu nemal byť uložený za spáchanie jedného (pokračovacieho) zločinu krádeže, ale za spáchanie troch samostatných prečinov krádeže.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy malo dôjsť tým, že krajský súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a jeho sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový

stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

11. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

12. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

13. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

14. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa proti predmetnému prvostupňovému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú zamietol, keďže podľa jeho názoru v danom prípade neboli splnené podmienky uvedené v zákonom ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku pre povolenie obnovy konania.

V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd v podstatnom uviedol, že zo sťažovateľovho návrhu na povolenie obnovy konania vyplýva, že všeobecná hodnota motorového vozidla Volkswagen Sharan 2.0 TDI s ev. č. [REDAKOVANÉ] (v bode 3 rozsudku) bola ustálená odborným stanoviskom zabezpečeným vo veci sp. zn. 3 T 6/2017 na sumu 32 000 eur, pričom sťažovateľ svoj návrh na obnovu konania odôvodňuje nevykonaním a nezohľadnením znaleckého posudku č. 22/2018, ktorým znalec stanovil všeobecnú hodnotu predmetného motorového vozidla na sumu 24 848 eur. Sťažovateľ v tejto súvislosti namieta, že podľa uvedeného znaleckého posudku hodnota vozidla nedosahuje sumu 26 600 eur, t. j. sumu značnej škody, a preto mal byť skutok kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Krajský súd vo vzťahu k tejto jeho argumentácii konštatoval, že znalecký posudok bol krajskému súdu ako odvolaciemu súdu doručený obhajcom spoluobžalovaného Bohunského 16. januára 2018 (č. l. 915), z čoho vyplýva, že predmetný znalecký posudok bol do príslušného súdneho spisu založený približne dva a pol roka pred tým, ako krajský súd vo veci právoplatne rozhodol rozsudkom č. k. 2 To 113/2017 zo 17. júna 2020. Vzhľadom na uvedené znalecký posudok podľa názoru krajského súdu nespĺňa podmienku novosti, keďže za nové skutočnosti alebo dôkazy

v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to ani vtedy, keď sa príslušný súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmylil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (R 32/1992). Krajský súd zároveň zdôraznil, že ako odvolací súd sa s otázkou spôsobenej škody vysporiadal a túto v bode 3 rozsudku ustálil na sumu 32 000 eur. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že je nesporným, že znalecký posudok, ktorý sťažovateľ označil ako novú skutočnosť odôvodňujúcu povolenie obnovy konania, je obsahom príslušného súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 3 T 6/2017, bol známy už v pôvodnom konaní, je zistiteľný zo súdneho spisu, a preto nemôže ísť o dôkaz súdu skôr neznámy. Krajský súd preto konštatoval, že po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na správnosť pôvodných skutkových či právnych záverov, a teda okresný súd rozhodol správne, keď návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol.

Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že priťažujúca okolnosť uvedená v § 37 písm. h) Trestného zákona bola proti nemu použitá dvakrát, krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že v konaní o povolenie obnovy konania nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme, resp. sú takej „sily“, že by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie v otázke viny.

Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že v odsudzujúcom rozsudku bol predmetný skutok nesprávne právne kvalifikovaný (keďže podľa názoru sťažovateľa nešlo o jeden pokračovací skutok krádeže pozostávajúci z troch čiastkových útokov, ale išlo o samostatne spáchané skutky), krajský súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že konanie o povolení obnovy konania nie je tretím stupňom rozhodovania, a preto sa v konaní o povolenie obnovy konania touto námietkou sťažovateľa týkajúcou sa právnej kvalifikácie skutku nemohol zaoberať.

Krajský súd v napadnutom uznesení uzavrel, že v sťažovateľovom prípade nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli súdu skôr známe.

15. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj z citovanej relevantnej právnej úpravy bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia krajského súdu ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, pokiaľ ide o zodpovedanie otázky, či návrh sťažovateľa na povolenie obnovy predmetného trestného konania obsahoval kvalifikované skutočnosti opodstatňujúce povolenie obnovy konania, konštatuje ústavný súd ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu.

Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody na zamietnutie jeho sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu. Odpoveď krajského súdu hodnotí ústavný súd ako dostatočnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Zamietnutie sťažnosti sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského

súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

16. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím krajského súdu a obsahom práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

17. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu